

JULES GABRIEL VERNE s-a născut în anul 1828, în Franța, la Nantes. În adolescență, având gustul aventurii, a plecat de acasă, pentru a fi asistent camerist pe o navă comercială, dar a fost prins și trimis înapoi la părinții săi. În 1847, Jules a fost îndemnat să studieze Dreptul la Paris, ceea ce nu era însă pe gustul său. Aflându-se acolo, a lucrat ca secretar la Teatrul Liric, având ocazia de a lua contact cu lumea scenei dramatice, pentru care a făcut o adevărată pasiune, astfel că, în 1850, a fost publicată prima piesă de teatru a lui Jules Verne. La auzul acestei vești, tatăl său a fost atât de dezamăgit, încât a încetat să-l mai susțină financiar pentru continuarea studiilor. Tânărul Verne a reușit totuși să obțină un venit din vânzarea povestirilor sale, deoarece vocația pentru literatură începea să-și spună cuvântul.

După ce a petrecut multe ore în bibliotecile din Paris, studiind geologia, ingineria și astronomia, Jules Verne a publicat primul său roman, „Cinci săptămâni în balon”, precedat de alte scrieri de mai mică întindere, dar de o reală importanță atât din punct de vedere literar, cât și documentar: „O dramă în văzduh”, „Primele vase ale marinei mexicane” (studiu istoric), nuvela „Martin Paz”, „Printre ghețurile eterne” etc. Au urmat apoi alte romane („O călătorie spre centrul Pământului”, „De la Pământ la Lună”, „20.000 de leghe sub mări” etc.), care au devenit în scurt timp foarte cunoscute, aducându-i faimă, dar și bogăție, ceea ce i-a permis, în 1876, să cumpere un iaht, cu care a navigat în jurul Europei. Aceasta după ce, în 1867, a călătorit foarte mult în țara sa, în vederea descrierii acesteia (publică „Geografia ilustrată a Franței”).

Scrierile lui Jules Verne și-au câștigat valoarea datorită îmbinării elementelor specifice operei literare - personaje, întâmplări, descrieri etc., toate mergând până la „desființarea aceluia țărâm dintre real și imaginar” - cu informații cu caracter documentar, multe dintre ele unice și care au contribuit în mod evident la progresul civilizației, ele dovedindu-și viabilitatea o dată cu descoperirile științifice ale omenirii. Cu excepția unică a lui Victor Hugo, Jules Verne este considerat cel mai popular dintre scriitorii francezi. Creatorul romanului științific de anticipație se stinge din viață, la Amiens (unde fusese numit consilier municipal), în anul 1905, după o existență dedicată literaturii și studiului.

Jules Verne

ÎN FATA STEAGULUI

Traducere: **GEORGE B. RAREȘ**
Prezentare: **LAURA-IVONA DUMITRU**

Editura Andreas

Cuprins

- I. Healthful-house / 5
- II. Conte de Artigas / 16
- III. Dubla răpire / 28
- IV. Corabia Ebba / 41
- V. Unde sunt? / 57
- VI. Pe punte / 70
- VII. Două zile de navigație / 82
- VIII. Back-cup / 95
- IX. Înlauntru / 107
- X. Ker-Kerraye / 119
- XI. Timp de cinci săptămâni / 132
- XII. Sfaturile inginerului Serkö / 142
- XIII. Dumnezeu vat!... / 155
- XIV. Swordul în luptă cu tugal / 163
- XV. Așteptarea / 176
- XVI. Încă vreo câteva ore / 187
- XVII. Unul împotriva a cinci / 196
- XVIII. Pe bordul lui „Tonnant“ / 204

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VERNE, JULES

În fața steagului / Jules Verne; trad.: George B. Rareș
București: Andreas Print, 2018

ISBN 978-606-765-061-7

I. Rareș B., George

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Petru Maior 32, parter, 011264, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2018

Toate drepturile sunt rezervate. Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a Editurii **Andreas Print**.

Traducere: George B. RAREȘ

Prezentare: Laura Ivona DUMITRU

Corectură: Sanda Gina RASCOL

Coperta: Marius BOGDAN

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU

Bun de tipar: 09.03.2016; Coli de tipar: 13

Format: Z₆ 16/54x84 cm

I. Healthful-house

arta de vizită pe care directorul stabilimentului Healthful-House o primise în acea zi de 15 Iunie 189..., purta acest nume simplu, fără pajură și coroană:

Contele de Artigas

Sub acest nume, în colțul cărții era scris cu creionul următoarea adresă:

Pe bordul vasului EBBA,

la locul de ancorare din New-Berne,

Pamplico-Sound.

Capitala Carolinei de Nord, unul din cele 44 de State Unite ale Americii la acea vreme, este Raleigh, un oraș destul de important, întins pe o suprafață de aproape 150 de mile. Datorită poziției sale centrale orașul a devenit sediul legislaturii, chiar dacă altele o egalează sau o întrec ca valoare industrială și comercială, ca de pildă: Willington, Charlotte, Fayetteville, Endenton, Washington, Salisbury, Tarboro, Halifax, New-Berne. Acest din urmă oraș se află în golful Neuze ridicat din Pamplico-Sound, un întins lac maritim apărat de un dig natural format din insulele mai mari sau mai mici ale țărmlui carolinian.

Directorul Healthful-House-ului n-ar fi putut ghici pentru ce motiv primea această carte de vizită, dacă n-ar fi fost însoțită de un bilet care cerea pentru contele de Artigas permisiunea de a vizita așezământul său. Acest ins spera ca directorul să le permită vizita, urmând să se prezinte după-masă împreună cu căpitanul Spade, comandantul golettei EBBA.

Dorința de a vizita această casă de sănătate, pe atunci foarte celebră și căutată de bolnavii din Statele Unite, părea foarte firească din partea unui străin. O mai vizitaseră și alții care nu aveau un nume atât de mare, ca acest conte de Artigas, și ei nu-și economisiseră deloc laudele lor pentru directorul Healthful-House-ului. Acesta se grăbi deci să admită autorizația cerută și răspunse că va fi onorat să deschidă ușile așezământului său, contelui de Artigas. Healthful-House, îngrijit de un personal ales, asigurat de concursul medicilor celor mai renumiți era o investiție particulară. Independent de alte spitale, dar supus supravegherii statului, el întrunea toate condițiile de bună organizare și de salubritate, care se cer caselor de acest fel, destinate a primi o clientelă bogată.

Cu greu s-ar fi găsit o mai plăcută așezare ca cea a Healthful-House-ului. În spatele unei coline se întindea un parc de 200 de acri*, plantat cu arbori măreți ce se găsesc din abundență în America de Nord, la aceeași latitudine cu grupul Canarelor și Maderelor. La limita inferioară a parcului se deschide stăvilarul Neuzei,

* Acru (în engleză *acre*) este o unitate de măsură a suprafeței, egală cu aproximativ 4.047 m², folosit cu precădere în țările de limbă engleză, foste colonii sau nu ale Angliei sau ale Marii Britanii.

continuu reîmprospătat de adierile din Pamplico-Sound și vânturile venite din largul mării pe deasupra strâmtorilor litoralului.

Healthful-House, unde bolnavii bogați erau îngrijiți în condiții igienice excelente, era special destinat pentru tratamentul bolilor cronice, dar administrația îi accepta și pe cei cu tulburări mentale, dacă acestea nu prezentau un caracter incurabil.

Dar, circumstanța care atrăgea atenția asupra Healthful-House-ului și care motiva vizita contelui de Artigas, era un personaj de o mare însemnătate, ținut de 18 luni în observație cu totul specială.

Personajul de care vorbim, era un francez numit Thomas Roch, de 45 de ani. Era sub influența unei maldadii mintale, nicio îndoială în această privință. Totuși, până atunci medicii neurologi nu constataseră la el o pierdere definitivă a facultăților sale mintale. Îi lipsea, în schimb, noțiunea celor mai simple acte ale existenței umane.

În același timp, judecata sa rămânea puternică și nealterată când se făcea apel la geniul său. Dar nu se știa în ce măsură geniul și nebunia se delimitau una față de cealaltă. Facultățile sale active și senzoriale erau profund atinse. Era neatent, lipsit de judecată... Și mai grav, fără instinctul natural de conservare, propriu chiar și animalelor. Trebuia să ai grijă ca de un copil, pe care nu-l poți pierde din vedere. În pavilionul 17 din Healthful-House, păzitorul său îl supraveghea zi și noapte.

Nebunia comună, când nu se vindecă, nu poate fi tratată decât prin mijloace morale, aici, medicina și terapiile ei eșuând, lucru de mult timp recunoscut de specialiști. Aceste mijloace morale erau aplicabile în

cazul lui Thomas Roch, în condițiile oferite de locul liniștit și sănătos al Healthful-House-ului? Într-adevăr, nesiguranța, schimbările de fire, iritabilitatea, ciudățele-niile caracterului, tristețea, apatia, respingerea ocupațiilor serioase sau a plăcerilor sunt simptome vădite în cazul lui Thomas Roch. Niciun medic nu se putea înșela, dar niciun tratament nu părea capabil să le vindece, nici să le atenueze. Pe bună dreptate s-a zis că nebunia este un exces de subiectivitate, adică o stare unde sufletul muncește prea mult în interior și insuficient sau deloc în afară. La Thomas Roch această indiferență era aproape absolută. El nu trăia decât înăuntrul lui, pradă unei idei fixe, a cărei tortură l-a adus acolo unde el era. Se va produce o împrejurare, o lovitură care „îl va exterioriza“, era puțin probabil, dar nu imposibil.

Se cuvine a expune acum în ce condiții acest francez, a fost adus în Statele Unite și pentru ce guvernul federal a judecat prudent și necesar să-l interneze în această casă de sănătate, unde se va observa cu o grijă minuțioasă ce anume îl va putea scăpa de inconștiență în cursul crizelor sale.

Cu 18 luni în urmă, ministrul de marină din Washington primise o cerere de audiență cu subiectul unei comunicări pe care dorea s-o facă numitul Thomas Roch.

Ministrul a înțeles despre cine era vorba. Cu toate că știa de ce natură va fi comunicarea, și cu ce pretenții le va întovărăși, nu șovăi și audiența fu imediat admisă.

Într-adevăr, cunoștința lui Thomas Roch era atât de îngrijorată de interesele cu care era împovărată, încât ministrul nu s-a opus a-i primi pe solicitanți; de a lua la cunoștință propunerile pe care aceștia voiau personal să i le arate.

Thomas Roch era un inventator de geniu. Deja, importante descoperiri aduseseră personalitatea sa, în lumină.

Datorită lui, probleme de teorie pură primiseră o aplicare practică. Numele său era cunoscut în știință. El ocupa unul din primele locuri în lumea învățată. Din cauza mai multor neazuri, dezamăgiri, a unor calomnii chiar, cu care îl tocau „glumeții“ presei, ajunsese la această perioadă de nebunie care a necesitat internarea sa la Healthful-House.

Ultima invenție cu privire la mașinăriile de război, purta numele de *Fulgerătorul lui Roch*.

Acest aparat poseda, dacă ar fi să-l credem, o astfel de superioritate asupra celorlalte, încât statul care-l va avea devenea stăpânul absolut al continentelor și mărilor. Se știe foarte bine de ce obstacole de plâns se izbesc oamenii de știință când e vorba de invențiile lor și mai ales când solicită să le facă a fi adoptate de comisiile ministeriale. De exemplu, mulți dintre cei mai faimoși, sunt încă prezenți în memorie. Este inutil a mai stărui asupra acestui punct, căci astfel de afaceri prezintă câteodată dedesubturi greu de imaginat. În ceea ce-l privește pe Thomas Roch, este drept a mărturisi că întocmai ca și cei mai mulți dintre predecesori, el emitea pretenții așa de excesive, și socotea valoarea noii sale mașini la prețuri atât de mari, încât devenea imposibil de tratat cu el.

Neputând să scoată beneficiul pe care trebuia, pe bună dreptate, să-l aștepte, firea sa începuse să se întărească. Devenise neîncredător, pretindea că nu i se dă dinadins, că trebuia să admită condiții aproape inacceptabile, cerea să fie crezut pe cuvânt și în toate cazurile, solicita o sumă de bani așa de mari, chiar înaintea experienței,

încât, astfel de pretenții păreau de neadmis. Mai întâi, acest francez dăduse Franței *Fulgerătorul Roch*. Comunică comisiei de specialitate în ce constă aplicabilitatea lui. Era vorba de un fel de mașină autopropulsivă, de o fabricație cu totul specială, încărcată cu explozibil compus din substanțe noi, care nu-și nu-și producea efectul decât sub acțiunea unui aprinzător, de asemenea, nou.

Când această mașină în orice chip ar fi fost întrebuintată, izburcea, nu lovind ținta ochită, dar de la o distanță de câteva sute de metri, acțiunea ei asupra straturilor atmosferice era atât de uriașă, încât toată construcția unui fortuleț sau a unei corăbii de război putea să fie distrusă pe o zonă de 10.000 de metri pătrați.

Tot așa era principiul ghiulelei azvârlite de tunul pneumatic Zalmoki, experimentat în acea epocă, dar cu rezultate de sute de ori mai mici. Deci, invenția lui Thomas Roch poseda această calitate, asigură superioritatea ofensivei sau defensivei țării sale. Totuși, inventatorul nu exagera, cu toate că el făcuse dovezile sale la celelalte mașini de felul său și cu venituri incontestabil mai mici.

Numai experimentele puteau să arate. Dar el nu consimțea să înceapă experiențele decât după ce ar fi atins milioanele la care evaluase *Fulgerătorul*. Era lucru sigur că un dezechilibru s-a produs în facultățile intelectuale ale lui Thomas Roch. Nu mai avea întreaga stăpânire a inteligenței sale. Se simțea luat pe o cale care îl conducea gradat la nebunie definitivă. A trata, în condițiile pe care voia să le impună, niciun guvern n-ar fi îngăduit. Comisia franceză a trebuit să întrerupă negocierile, chiar și pe acelea cu opoziția radicală, recunoscând că era greu de dezlegat această afacere. Propunerile lui

Thomas Roch fuseseră azvârlite fără temerea că un alt stat le-ar consimți.

Cu acest exces de subiectivitate care nu înceta a crește într-un suflet așa de adânc răscolit ca al lui Thomas Roch, nimeni nu se va mira că patriotismul lui, puțin câte puțin întins, sfârși prin a nu mai vibra. Repet, Thomas Roch era în acel timp deja atins de boală. El nu trăia decât când se raporta direct la invenția sa. Cu atât mai mult nu pierduse nimic din puterea lui genială. Dar, în ceea ce privește amănuntele cele mai obișnuite ale existenței sale, descurajarea morală se accentua în fiecare zi, răpindu-i completa responsabilitate a faptelor sale.

Thomas Roch fusese, deci, concediat și nimic nu l-a împiedicat să ducă invenția lui în altă parte.

...S-a întâmplat, și asta era rău. Sub o iritare crescândă, sentimentul patriotismului – care este de aceeași esență cu a cetățeanului, care înainte de a-și aparține sie, aparține țării sale – s-a stins în sufletul inventatorului deznădăjduit.

Atunci, se gândi la alte națiuni, străbătuse frontiera, și uitând trecutul oferi *Fulgerătorul* său, Germaniei.

Acolo, când s-a aflat care erau nemaipomenitele pretenții ale lui Thomas Roch, guvernul refuză să mai primească comunicarea. Pe deasupra, războiul pusese în studiu fabricarea unei noi mașini balistice și astfel, guvernul au găsit de cuviință s-o disprețuiască pe aceea a inventatorului francez.

Atunci, mânia se transformă într-o ură contra umanității, mai ales după ce demersurile sale au căzut și în fața Consiliului Amiralității Mării Britanii.

Cum englezii sunt oameni practici, nu l-au respins direct pe Thomas Roch. L-au tatonat, au încercat să-l

convingă prin viclenie, dar Thomas Roch nu voi să audă nimic. Secretul său valora milioane, va obține aceste milioane sau nu vor avea secretul lui. Amiralitatea sfârși prin a rupe cu el.

În aceste condiții, când tulburarea sa se înrăutățea din zi în zi, făcu o ultimă încercare către America, cu aproape 18 luni înaintea începutului istorisirinoastre. Americanii, mai practici însă decât englezii n-au negociat *Fulgerătorul lui Roch*, căruia i-au acordat o valoare excepțională datorită cunoștinței chimistului francez.

Îl considerau un om de geniu, și luând măsurile îndreptățite pentru starea sa, au sfârșit prin a-l despăgubi mai târziu într-o dreaptă proporție.

Cum însă Thomas Roch dădea dovezi prea vizibile de alienare mintală, administrația, chiar în interesul invenției sale, au socotit necesar a-l interna.

Se știa că așezământul unde fusese condus Thomas Roch nu era în fond un ospiciu de nebuni căci, Healthful-House oferea toată siguranța pentru tratamentul bolii sale. Și, în același timp, deși toate grijile cele mai atente nu-i lipseau, ținta încă nu fusese ajunsă până în acea zi.

Stăruind asupra acestui punct, trebuie spus că Thomas Roch, oricât de inconștient era, se redeştepta când se puneau în discuție descoperirile sale. El se înviora, vorbea cu siguranța unui om care era stăpân pe sine, cu o autoritate care se impunea.

În focul discuției sale, descria calitățile miraculoase ale *Fulgerătorului* său. Dar, când era vorba de natura explozibilului și a aprinzătorului, elementele care îl compuneau, fabricarea lor, siguranța mâinii de care avea

nevoie, el se retrăgea într-o rezervă din care nimeni și nimic nu l-ar fi scos.

Odată sau de două ori s-a crezut că secretul său îi va scăpa, și toate precauțiile fuseseră luate...

Fusese în zadar. Dacă Thomas Roch nu mai avea sentimentul propriei sale conservări, cel puțin asigura conservarea descoperirii sale. Pavilionul 17 al parcului Healthful-House era înconjurat de o grădină, închisă de un gard viu, în care Thomas Roch putea să se plimbe sub supravegherea păzitorului său. Acest păzitor ocupa același pavilion ca și el, se culca în aceeași odaie, îl observa zi și noapte, nu-l părăsea nicio oră. El spiona cele mai mici cuvinte în timpul halucinațiilor sale, care se produceau mai ales în starea intermediară dintre somn și deșteptare, îl asculta chiar în visurile sale.

Acest păzitor se numea Gaydon. Puțin după internarea lui Thomas Roch, se căuta un supraveghetor care să vorbească exact limba inventatorului.

Acesta se prezentă la Healthful-House și fusese primit în calitate de păzitor pentru noul pensionar. În realitate, acest pretins Gaydon, era un inginer francez, numit Simon Hart, de mai mulți ani în serviciul unei societăți de produse chimice din New-Jersey. Simon Hart, om de 40 de ani, cu o frunte înaltă, cu riduri ca ale unui observator, o atitudine hotărâtă, care arăta energie unită cu voință. Era foarte cunoscător în diferitele chestiuni care priveau perfecționarea armamentului modern. În timpul discuțiilor, pusese preț pe valoarea științifică a descoperirii lui Thomas Roch. Credea în puterea *Fulgerătorului*, și nu se îndoia că vor fi în posesia unei mașini capabile de a schimba condițiile de război pe pământ și mare, fie pentru ofensivă, fie pentru

defensivă. Simon Hart știa că nebunia respectase în Thomas Roch pe omul de știință, că în creierul său, în parte lovit, strălucea încă flacăra geniului. Gândea că, dacă în timpul crizelor secretul său se va afla, nu va profita altă țară decât Franța. Așadar, el se oferă ca păzitor al lui Thomas Roch, dându-se drept un american foarte cunoscător al limbii franceze. El pretextă o călătorie în Europa, își dădu demisia, și-și schimbă numele.

Scurt spus, ajutat de împrejurări favorabile, propunerea îi fusese primită și iată cum îndeplinea Simon Hart pe lângă pensionarul din Healthful-House funcția de supraveghetor.

Această hotărâre mărturisea un devotament rar, un patriotism nobil, căci era vorba de un serviciu urât, pentru un om de clasa și educația lui Simon Hart. Dar, să nu se uite că inginerul avea un alt mijloc de a-l descoase Thomas Roch, decât dacă ar fi surprins secretul său, acest lucru nefiind decât o legitimă binefacere.

Dar de 15 luni, Simon Hart, sau mai bine zis Gaydon, trăia aproape de acest nebun, observând, gândind, întrebând chiar, fără să câștige nimic. Dealtfel, mai mult ca niciodată era convins de importanța descoperirii la Thomas Roch. Și tocmai de aceea se temea mai mult, ca nebunia parțială a pensionarului său să nu degenereze în nebunie generală, sau ca o criză supremă să nu compromită secretul lui.

Așa era situația lui Simon Hart, așa era misiunea căreia i se sacrifică în întregime, în interesul țării sale.

În același timp, cu toate aceste decepții și zbateri, sănătatea trupească a lui Thomas Roch nu fusese afectată, datorită constituției sale robuste. Nervozitatea tempe-

ramentului său, îi îngădui să reziste acestor multiple cauze de distrugere.

De talie mijlocie, capul puternic, fruntea larg desfăcută, craniul voluminos, părul cărunț, privirea câteodată sălbatică, fixă, impunătoare, dar limpede când nu era în criză.

O mustață groasă sub un nas cu nări palpitânde, o gură cu buzele strânse, ca și cum s-ar închide ca să nu scape un secret, fizionomia gânditoare, atitudinea unui om care a luptat mult și e hotărât să lupte încă, astfel era inventatorul Thomas Roch, internat într-un pavilion din Healthful-House, neavând poate conștiința închiderii sale, și încredințat supravegherii inginerului Simon Hart, devenit păzitorul Gaydon.